

#whatif. Det handler om aktivisme, sociale eksperimenter og utopiske samfundsmodeller. Udstillingen #whatif udgør også en tydelig brik i Kunsthall Charlottenborgs aktuelle profil.

I revolutionens mave

Af PERNILLE ALBRETHSEN

Det kører rundt og rundt og rundt i maven på den arabiske kvinde. Et tørklædeklædt ansigt stikker op over revolutionens roterende hjul. Det Arabiske Forår, som den egyptisk-libanesiske kunstner Lara Baladi har afbildet som en slags kæmpemæssigt matadorspil på kunsthallens væg.

Revolutionen starter klokken tre med et billede af tanks, der kører ind på Tahrir-pladsen, og Hosni Mubarak væltes som præsident. Klokken seks overtager Det Muslimske Broderskab magten i landet, og klokken ni indsættes generaloberst al-Sisi som Egyptens præsident. Herefter – fra klokken ti og frem – indtræder censuren i landet. Og hvad så nu? Skal man følge Baladis cirkulære tidsbillede, så ruller revolutionen videre. Måske den lige nu er ude af offentlighedens søgelys og uden for de sociale mediers hashtags og rækkevidde. Den rumler videre inde i maven på en kvinde, den fordøjes af en hel befolkning. Men en dag er der atter nogen, der trods censuren, og mange tusinde mennesker vil igen samle sig på Tahrir-pladsen, klokken tre.

Det er i hvert tilfælde et bud på, hvordan Baladis revolutionshjul kan læses. Den er del af en større multimedieinstallation, *Don't be Too Candid* (2018), som tager fat om komplekse spørgsmål på en måde, der sender tanker i retning af den fineste tradition inden for politisk popkunst à la den, som svenske Öyvind Fahlström lancerede i 1960'erne. Baladi leverer både aktivisme, historieskrivning og popkunst på én gang. Hun leverer også højdepunktet på gruppeudstillingen #whatif, som Kunsthall Charlottenborg netop har åbnet.

Med titlen »#whatif« – inklusive hashtag og i minuskler – slår udstillingen tidens aktivistiske tone an; #metoo, #blacklivesmatter, #occupy etc. Det er tydeligst i Baladis værk. Det Arabiske Forår i 2011 siges netop at være den første revolution udkæmpet med hjælp fra de sociale medier. I tilfældet *Forensic Architectures* – en gruppe af graverjournalister, arkæologer, jurister og videnskabsfolk tilknyttet Goldsmith, University of London, som arbejder på at udrede og udfordre de historiske begivenheder og fortællinger, som politi, militær, virksomheder eller stater lægger frem – antager aktivismen skikkelse af decideret forskning, som kræver publikums fordybelse. I andre af udstillingens værker er det snarere det utopiske »hvad-nu-hvis«, som betones. Det gælder for eksempel Tomás Saracenos utopiske arkitektur, som tester mulige fremtidige boformer i form af skulpturer, der er lettere end luft og som holdes oppe af vinden ved hjælp af infrarød stråling fra Jordens overflade.

ET andet »hvad-nu-hvis«-værk er Marcus Lindeens *The Acali Experiment* (2017), der baserer sig på et socialt eksperiment i bedste Paradise Hotel-stil. I sommeren 1973 tog en gruppe på fem mænd og seks kvinder – med forskellige aldre, religioner og nationaliteter – ud på en tømmerflåderejse over Atlanterhavet. De stævnedes ud fra De Canariske Øer og ankom til Mexicos kyst 101 dag senere. Ekspeditionen var udtænkt af antropologen Santiago Genovés, som ville studere den menneskelige natur uden for civilisationens rammer. Lindeens bidrag

Baladis revolutionshjul, del af totalinstallationen *Don't Be Too Candid*, 2018. Hun leverer både aktivisme, historieskrivning og popkunst på én gang. FOTO: ANDERS SUNE BERG

er en 1:1-replika af tømmerflåden inklusive lydoptagelser fra de medvirkende, som for nylig, på kunstnerens foranledning, har tænkt 30 år tilbage og reflekteret over ekspeditionen.

Flådeværket kaster ikke så meget af sig i sig selv, men skal nok også betragtes som en rekvisit til selve hovedværket, filmen *The Raft*, som jeg endnu har til gode at se, og som vises et par gange under dokumentarfilmfestivalen CPH:DOX. Den følger de medvirkendes genforening i et filmstudie i Sverige og den følgende lange samtale om erfaringerne fra dengang.

Bidragene fra de syv kunstnere og kunstnergrupper er placeret i hver sit rum, og det er egentlig fint, for meget mere samtale er der heller ikke lagt op til. I den forstand er kurateringen beslægtet med den åbne programmering, som kendetegner udstillingens samarbejdspartner, CPH:DOX, som i det hele taget er en oplagt samarbejdspartner for Kunsthall Charlottenborg i sin nuværende skikkelse.

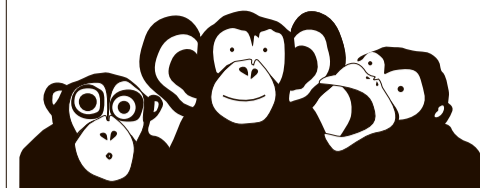
#whatif er organiseret af den herboende italienske kurator Irene Campolmi, men den er også en tydelig brik i, hvad man kan begynde at øjne som en linje i kunsthallens program, nu hvor Michael Thouber har taget hul på sit tredje år som stedets direktør. #whatif ligger i fin forlængelse af en række af de seneste udstillinger: Yoko Ono-udstillingen med billboards overalt i landet med enkle udsagn (*Peace, Feel, Fly eller Dream*) – eller Ai Weiweis *Soleil Levant* (2017), som blev indviet den 20. juni på FN's Internationale Flygtningedag og bestod i en omfattende barrikadering af kunsthallens facade ved hjælp af nogle tusinde redningsveste indsamlet fra flygtninge, der var kommet i land på den græske ø Lesbos. Ligesom gruppeudstillingen *Whistleblowers*

and *Vigilantes*, den digitale modstandskamp (om Edward Snowden, Chelsea Manning, Wikileaks) og soloudstillingen med den kurdiske kunstner Ahmet Ögüt, som blandt andet viste et monument til minde om internetaktivisten Aaron Swartz, der kæmpede for den frie kultur på nettet.

SELVOM kunsthallen også har budt på helt andre typer af udstillinger, tegner der sig nu et billede af Michael Thoubers Charlottenborg, som lægger sig i krydsfeltet mellem hacktivism, drengævrelse, publikumsinddragelse og cool markedsføring. Uanset hvad man måtte mene om den profil, så er det altid optur, når man kan mærke, at der en grundlæggende vision bag en kulturinstitution. Dem er der ikke for mange af her til lands. Og selvom det i Charlottenborgs tilfælde måske nogle gange tipper lidt over til fordel for en slags journalistisk credo, som prioriterer det klare budskab og den identificerbare problematik, så er jeg helt med på den underliggende ambition om at gøre kunsten og kunsthallen til et vedkommende rum.

#whatif. Kunsthall Charlottenborg til 20.5.18

PSST...!

Af ANNA ULLMAN

PÅ Charlottenborg bliver der nippet til gratis **Doxdrinks** imellem rosa fløjlsdivanesere.

Kunsthallen viser filmen *Possessed* i forbindelse med dokumentarfilmfestivalen CPH:DOX.

Et udstillingsrum er indrettet til biografstal i chik middelklassestil. Bløde sofarækker i nordisk retrostil er opstillet ligesom kirkebænke. Tekstiler på vægge og gulv opsuger rumklagen.

Filmene er skabt af hollandske **Rob Schröder** i samarbejde med **Vinca Kruk** og **Daniel van der Velden** fra det designkritiske designbureau **Metahaven**.

Kurator **Toke Lykkeberg** introducerer filmene. Fortælleren er en ung pige, som fra fremtiden kommenterer vores samtid, forklarer han. »Der er en generationskonflikt. Verden er gået itu. Forældrene har formøbet alt og ser til, mens polerne smelter.«

»Afslører man ikke for meget af plottet?« siger min ledsager irriteret.

Filmene er en slags visuelt langdigt i collageform. Den kaster et mørkt blik på de asociale teknologier, der udøver en fetischistisk åndemanagerkraft over vores liv og selvbestemmelse. I åbningsscenen ser vi en stribe iPhones blive overhældt med smeltet bly. De krøller sammen som døde insekter. Der krydsklippes mellem makeupvideoer og biometrisk ansigtsgenkendelsessoftware.

»Vi adlyder et fiktivt øje. Et blik bag overfladen, der stirrer tilbage på os,« siger den unge pige, mens vi ser anonyme turister i en YouTube-video dokumentere sig selv med det åndsfraværende ansigtsudtryk, mennesker altid får, når de forestiller sig deres eget spejlbillede. Soundtracket er skabt af den amerikanske elektronmusiker **Laurel Halo**. Det buldrer og knitrer olmt. Nu går den unge pige rundt i en forladt bygning i noget, der ligner det tidligere **Jugoslavien**. Hun tager sig en lur på et leje af kasseret socialistisk litteratur, mens vi hører hende læse op af kapitel 13 af **Paulus' Første Brev til Korintherne**.

Så ser vi en gruppe mennesker gå frem ad en forladt, vindblæst flyveplads. Ansigtterne er formummede bag tørklæder påtrykt talebobler og hjerteøjneemojis.

Vi hører to mandestemmer. De tilhører **Nick Srnicek** og **Alex Williams**, forfatterne til det accelerationistiske manifest og venstrefløjlsbestselleren **Inventing the Future**. »Vores evne til at forestille os fremtiden er forkalket. Det radikalt nye er blevet udtømt,« siger Nick Srnicek.

Efter filmene er der koncert med Laurel Halo. Hun står i strømpesokker foran lærredet og skruer koncentreret på sine knapper, som om hun er i gang med et usynligt skakspil. Så er arrangementet slut.

Dubliners
1. februar 2019
ticketmaster.dk
City Concerts
Docken

weekendavisen.dk